

KAPITEL 1

EN FARLIG NAT

”Stå op, Lotus. Vi kommer for sent!” Timmy havde sovet over sig. Han rev det hullede tæppe af sig og kom på benene i én bevægelse. Hans søster så træt op på ham.

De to søskende sov sammen med 12 andre børn i et stort, nedbrændt hus på toppen af en bakke. Her holdt de til i et enkelt rum mellem de sammenstyrtede mure, hvor taget stadig var tæt, og de kunne være i ly for regn og blæst. Det var her, de boede. De havde ikke andet.

”Jeg skal tisse.” Timmy forsvandt ud bag nogle buske, og imens fik hans storesøster liv i resten af børneflokkens. ”Kom nu!” skældte hun. ”Vi får tæsk af Mester Sigurd, hvis vi kommer for sent på arbejde!”

De gabte højt og beklagede sig. Det var også

tidligt. Det var kun lige blevet lyst, men der var ikke noget at gøre.

”Jeg er sulten,” klagede lille Dakny. Lotus fandt et stykke brød i lommen, som hun havde fået af Issa – en flink kone fra byen, der hjalp børnene med mad og medicin, når Mester Sigurd ikke så det. Den store pige rakte også Dakny en kop vand og skævede ud mod himlen. Det så heldigvis ikke ud til at blive regnvejr. Det var aldrig rart at skære tørv, når det regnede, for så var jorden tung, og det gjorde arbejdet ekstra hårdt. De mindste børn havde svært ved at holde tempoet på de værste regnvejrsdage, og hvis de ikke havde gravet nok, når dagen var omme, blev de alle sammen straffet af Mester Sigurd.

Lotus så ud over flokken. Der manglede en. ”Oleg. Du skal vågne. Vi skal gå nu,” kaldte hun. Den rødhårede dreng var stadig ikke stået op, men da Lotus hev tæppet af hans halmmadras, var der tomt. Oleg havde været der i aftes, det var helt sikkert. Hun kunne huske, at han havde fortalt en vildt dårlig vittighed om en bjørn, der slog en fis, lige før de havde lagt sig til at sove. Han måtte være forsvundet i løbet af natten.

”Oleg?” Det løb Lotus koldt ned ad ryggen. Enten var Oleg stukket af, eller også var der sket ham noget.

Ligesom der tidligere var sket noget med Birka og Litten. Hun rettede ryggen og råbte skarpt efter sin lillebror. Det var blevet farligt at gå ud og tisse i lyn-gen alene.

I det samme hørte hun hans skrig. ”Åh nej. Ikke Timmy!” Lotus spændede uden tøven i retning af hans stemme, og de andre stimlede sammen bag hende. Hun fandt sin lillebror bag ruinen. Drengen stod som forstenet med store øjne og kunne næsten ikke tale. Han holdt en afrevet arm frem foran sig. Der var kødtrevler i enden af den, og den var stadig frisk. Lotus sank en klump. Armen havde fregner. De vidste alle, hvem den tilhørte.

”Det er Oleg,” hviskede Timmy. Han sagde ikke mere, og hans storesøster kunne heldigvis ikke læse tanker. Men Timmy tænkte, at det hele var hans skyld. Hans venner var begyndt at dø, efter den dag han havde fundet en skat i mosen, som havde givet spøgelset i ruinen mere kraft. Det var hans hemmelighed. Ikke engang Lotus vidste besked om skatten.

”Mester Sigurd bliver rasende over at miste endnu en arbejder.” Lotus kiggede ængsteligt over mod deres mesters hus.

KAPITEL 2

PÅ MISSION

”Når man laver tre ildkugler i træk, er det næsten umuligt at bevare sit magiske fokus,” læste Silvius og sukkede ærgerligt. Det var ikke bare den tredje ildkugle, han havde svært ved at holde styr på. Det var faktisk dem alle sammen. Og når han forsøgte at lave flere i træk, gik de helt amok. Det var bestemt ikke noget, han var stolt af. Hans mester, Erina, havde været iskold, da han havde bedt om hendes hjælp til at forbedre sine evner. Hun sagde, at det var den slags, der skete, når man lærte ildmagi for tidligt og ovenikøbet lærte det af en dæmon. Og hun var totalt ligeglad med, at det ifølge Silvius havde været en flink dæmon. ”Den slags findes ikke,” fnyste Erina. ”Ligesom der hverken findes lyserøde køer eller søde heksejægere.” Og derfor var Silvius på egen hånd,

når det handlede om at lære at styre sine kræfter. Det var bare virkelig svært. Han kylede ærgerligt bogen hen i et hjørne af sit værelse.

Så bankede det på døren. Han kendte det bank. Det kunne kun være Erina. Og han vidste, at hun aldrig ventede på at få lov til at komme ind. Hun bankede bare på og åbnede døren. Silvius nåede kun lige at kaste et tæppe over bogen for at beskytte sig selv mod sin mesters vrede. Erina ville næppe blive glad for at se, at hendes kostbare værk om magiens finere nuancer lå smidt i hjørnet på hans værelse med bøje sider.

”Pak dine ting.” Hun stak hovedet ind. ”Jeg sender jer til Ødelyng på en opgave.”

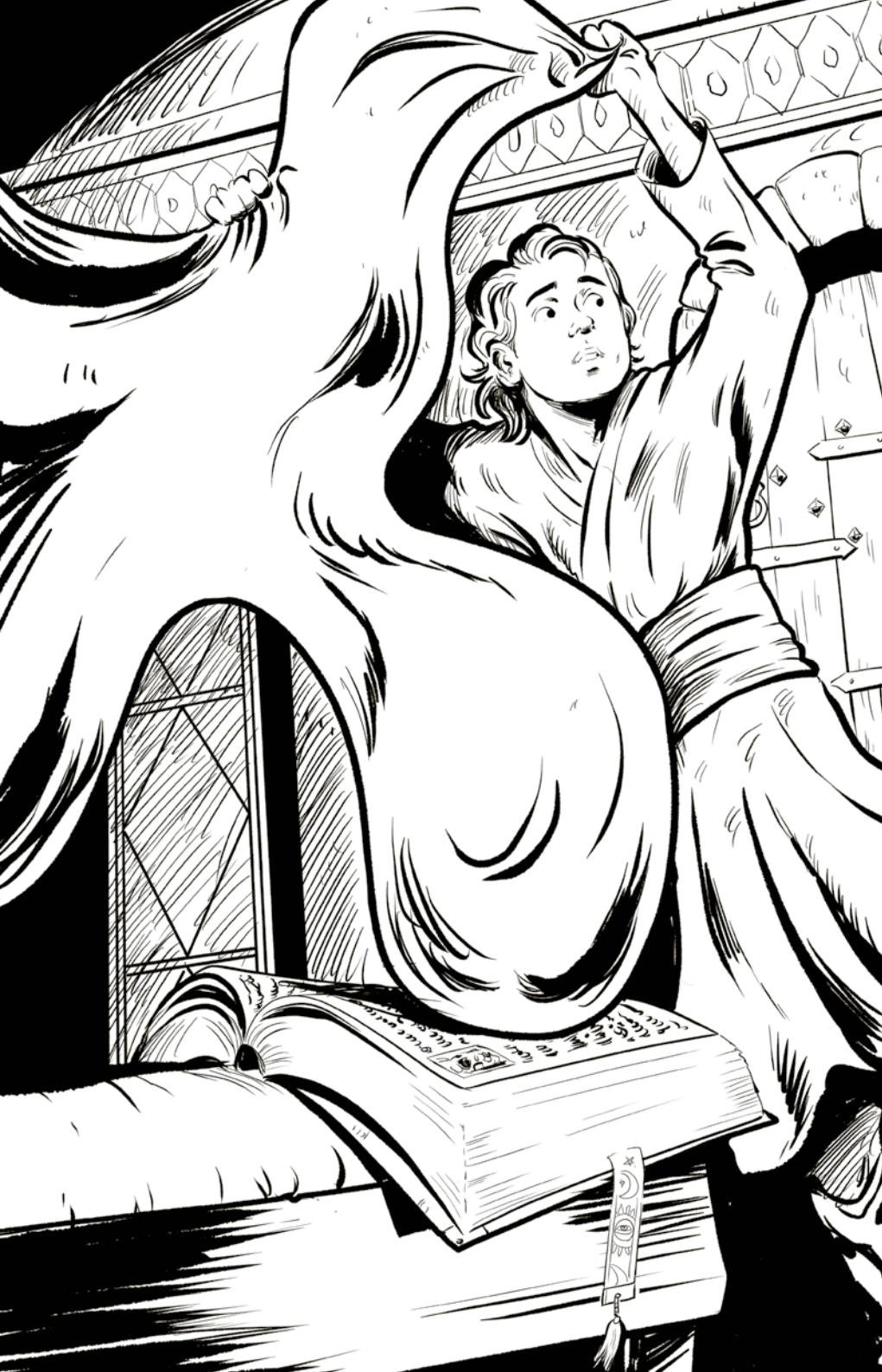
”Nu?”

”I morgen tidlig.”

”Men ...” Silvius havde aldrig været i Ødelyng, og det var bestemt heller ikke noget, han havde lyst til. Ødelyng lød som et vindblæst stykke hede fyldt med vildsvin langt væk fra en rigtig by. ”Behøver jeg at tage med?”

Hans mester så forundret på ham. ”Ja, selvfølgelig gør du det. Jeg har jo lige sagt, at I skal på en mission.”

”Men kan de andre ikke bare tage afsted? Jeg har noget vigtigt, jeg skal læse ...” forsøgte han.

Nu smilede Erina på en lidt ildevarslende måde. ”Ja. Du bliver sikkert beskidt, og du kommer også til at fryse,” sagde hun. ”Det vil regne på dig, og du vil være nødt til at spise simpel mad. Jeg ved godt, at det ikke lige er din form for ferie ... men det her er heller ikke ferie. Det er ARBEJDE. Pak dine ting!”

Han sukkede, men gjorde selvfølgelig, som hun sagde. ”Skal vi være klædt ud?”

Hun vendte sig i døren. ”Nej, det er ikke nødvendigt. I skal bare være jer selv. Kom ned i pejsestuen, når du har afleveret din bagage til Avanera. Så forklarer jeg opgaven til jer alle fire.”

”Vi skal ikke ride, vel?” Silvius hadede at ride i regnvejr, og det var den tid på året, hvor der kom meget regn. Bønderne og gartnerne elskede alt det vand ... Silvius hadede det mere end noget andet. Og det vidste Erina godt.

”Jeg er nådig og sender jer med rute-vognen,” sagde hun. ”Det betyder ganske vist, at I er nødt til at blive i byen, indtil vognen kommer retur om et par dage, men jeg ved jo, hvordan du har det med kulde.”

”... Jeg er sikker på, at troldmænd krymper i vand,” mumlede Silvius som undskyldning. Han havde håbet, at Erina i det mindste ville sende sin egen kusk og gårdens bedste vogn afsted med de

fire venner. Der var vel ingen grund til, at de skulle skrumle afsted med en langsom og beskidt rutevogn til verdens ende, når deres ærinde ikke engang var hemmeligt?

Silvius kom for sent til fællesmødet. Det gjorde han tit. Denne gang var det, fordi han var faldet over en enormt spændende tekst om, hvordan forbandelser kunne gøres kraftigere, hvis de var forbundet til en personlig genstand. Erina sad og hang i lænestolen og vippede utålmodigt med den ene fod, og alle hans tre venner sad allerede klar, da han en times tid senere trådte ind i pejsestuen og sank ned i en af de dejligt bløde lænestole.

Deres mester spildte ikke tiden. ”Jeg har fået en henvendelse fra Sigurd Schmeer, der udvinder tørv i Ødelyng. Hans arbejdere dør, og det er han træt af. Der er tilsyneladende et ukendt monster, der overfalder lejren om natten og æder dem. Jeg sender jer derop for at finde monsteret og slå det ihjel. I rejser med rutevognen, der henter jer i morgen tidlig. Det var det hele.” Hun gjorde mine til at rejse sig.

Det var mærkeligt: Hvorfor sendte hun dem alle fire afsted for noget, der sikkert bare var en sulten ulv? Silvius så på de andre. De så heller ikke ud, som

om *de* kunne forstå, hvorfor de skulle sendes til Ødelyng. Men ingen sagde noget. Han sukede. Sådan var det ofte. De andre lod det være op til ham at stille de ubehagelige spørgsmål til Erina, fordi han var hendes direkte lærling og kendte hende bedst.

”Du ...”

”Ja, Silvius?” Hun så på ham med hævede øjenbryn. Et stensikkert tegn på, at hun var irriteret.

”Jeg forstår bare ikke helt ... Hvorfor sender de ikke bare den lokale jæger afsted ... hvorfor skal vi...?”

”Fordi jeg kender Sigurd Schmeer.”

”Åh. Du skylder ham en tjeneste?” Silvius var virkelig ærgerlig over at skulle ud til det kolde Ødelyng på grund af noget, hans mester måske havde nydt godt af for mange år siden.

”Måske snarere hans bror ...” Hun tøvede, og Silvius vidste, at hun ville sige mere, men ledte efter de rigtige ord. ”Vi var meget nære venner. Otto og jeg. Han var en fremragende fægter, der rejste rundt i hele landet og duellerede for penge. Somme tider var han endda med på eventyr med vores gruppe, hvis vi manglede et ekstra sværd.”

”Men hvorfor kan Otto så ikke bare klare monstret selv?” Silvius slog desperat ud med armene.

”Otto er død.” Der var en sjælden smerte i Erinas stemme. ”Jeg har altid troet, at han ville dø en helte-død i kampen for noget stort, men han omkom i en helt almindelig duel med en simpel mand fra sin hjemby, der slet ikke var lige så dygtig til at slås som ham. Sort uheld. Men jeg synes, at jeg skylder Otto at hjælpe hans bror, når jeg ikke længere kan hjælpe *ham*.” Hun rejste sig og satte hånden i siden. ”Otto var sjov og gavmild og klog. Det kan man desværre ikke sige om Sigurd Schmeer. Derfor skriver jeg også til Sigurd i det brev, I får med, at det kun er denne ene gang, jeg vil hjælpe ham med hans ligegyldige småproblemer.”

”Men ...” prøvede Silvius.

”Se det som en form for ferie,” afbrød hun ham. ”I skal bare dræbe et monster, og så kan I nyde omgivelserne, indtil rute-vognen kommer.”

”Ja, mester.” Silvius skar tænder og forstod. Det var *derfor*, de ikke skulle køre med den fine vogn: For at Ottos bror fattede, at Erina ikke regnede ham for noget særligt. Og det skulle åbenbart gå ud over Silvius og hans tre venner, at denne Sigurd var en stor idiot.